

OVERDAAD

Overdaad schaadt, volgens een Nederlands gezegde dat onze Calvinistische wortels blootlegt. Zoals bij veel spreuken zit er een grond van waarheid in. Sommige mensen die plotseling zwemmen in het geld, doen de raarste dingen en meestal dragen die niet bij aan hun levensgeluk. Zoals roddelbladen over pop- en filmsterren gretig laten zien.

Want overdaad schaadt. Voor mensen. Niet in de natuur. Daar is overdaad de norm. De kastanje achter het huis heeft half april zijn kaarsen weer ontstoken. Niet een stuk of honderd, zoals je mag verwachten van een patiënt met bloederziekte en daarmee verband houdende diepe scheuren in de bast. Nee, gewoon als elk jaar meer dan drieduizend. Waar dan nog weer eens drie keer zoveel glanzende kastanjes aan zullen komen.

Overdaad leek ook het onderliggende thema van de laatste Floradag die gewijd was aan kleine ascomyceten. Op het oog min of meer eenvormige schijfjes, kommetjes en pukkeltjes vertonen onder de microscoop een ongelooflijke variatie in sporen: van bolrond tot worst- of draadvormig, van helemaal glad tot wrattig, stekelig of met een netvormige ornamentatie. Zoals een van de sprekers van deze dag zei: de grote vormenrijkdom binnen de groep van grotere paddenstoelen, zit bij deze dwergen van binnen. De hoeveelheid voorbeelden hiervan waren overstelpend, zodat ik aan het eind van de middag enigszins versuft het pand verliet.

Misschien dat ik getroffen door dit bewijs van uitzinnige overdaad, me opeens ergerde aan de blasé houding van een meisje dat met haar ouders samen met mij opliep naar de parkeerplaats. Mogelijk deed die houding me op dat moment te veel denken aan toen ik zelf twaalf was en een tijdlang meende dat ik wel wist hoe de wereld in elkaar zat. Ik liep even wat sneller door.

Op het door de zon verwarmde dak van mijn auto zat een mantelmeeuw die niet opvloog toen ik de achterdeuren van mijn bestelwagen opende. Integendeel, hij deed een paar stappen naar voren om van bovenaf belangstellend toe te kijken naar wat ik uitspookte. Waarschijnlijk was hij gewend gevoerd te worden. Ik keek of ik nog iets van brood in de auto had liggen. Ondertussen naderden de ouders met het verveelde meisje. 'Die meeuw vraagt of ik petat voor hem heb', zei ik tegen hen. De vader moest lachen, het meisje keek of ik gek was geworden. 'Hij moet zelf maar een zak petat kopen' mompelde ik, terwijl ik in mijn zak graaide en hem een twee euro-muntstuk voor hield. De meeuw opende zijn snavel alsof hij de munt wil aannemen.

Maar als het drietal nieuwsgierig een paar passen dichterbij komt, wordt de belangstelling de meeuw te veel en vliegt hij op. 'Doe het maar op mijn rekening' roep ik de meeuw achterna die een prachtig getimed 'Graaah' laat horen. De ouders lachen, het meisje blijft me koel aankijken, maar ze heeft natuurlijk ook wel eens een film van Harry Potter gezien, dus ze is niet meer zo zeker van haar zaak als een paar minuten daarvoor. Tevreden stap ik in mijn auto en rij naar huis. Langs tuinen vol bloeiende Japanse kers. Bij een windvlaag dwarrelt de bloesem als roze sneeuw naar beneden. Overdadig.

door Rob Chrispijn

